

...

Fővárosi Ítéltábla

12.Gf.40.388/2022/4.

A Fővárosi Ítéltábla a egyéb érdekelt1 (cím10 ép., képviseli: jogi képviselő1 ügyvéd) által képviselt Felperes1 (Cím2) felperesnek, a jogi képviselő2 által képviselt alperes2 (Cím1) alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2022. augusztus 24-én meghozott 15.G.42.287/2021/21-II. számú ítélete ellen az alperes által 22. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal hagyja helyben, hogy az alperes az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül köteles 505.040 (ötszázöttezer-negyven) forint kereseti illetéket megfizetni az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlája javára

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül 673.400 (hatszázhetvenháromezer-négyszáz) forint fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlája javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 8.417.328 forintot és annak 2016. szeptember 8. napjától a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat 8%-kal növelt értékének megfelelő késedelmi kamatát. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte továbbá az alperest 787.020 forint perköltségnek a felperes, valamint 505.040 forint illetéknek a Nemzeti Adó- és Vámhivatal felhívására a Felperes1 javára történő megfizetésére.

[2] Az irányadó tényállás szerint a Fővárosi Törvényszék a 2013. március 28-án jogerőre emelkedett 18.Fpk.10735/2012/8. számú határozatával állapította meg az adós1 „f. a.” (továbbiakban: adós) fizetéseképtelenségét és rendelte el a felszámolását, felszámolóként az alperest jelölte ki. Felszámolóbiztosként felszámoló biztos1 járt el. A felszámolás kezdő időpontja 2013. április 19. napja.

A felszámolás során eljáró elsőfokú bíróság a 2016. szeptember 8-án jogerőre emelkedett végzésével az alperest a felszámolói tisztségéből felmentette, új felszámolóként a felszámoló1t jelölte ki. Az alperes az új felszámoló részére 2016. június 17. napjával átadó jelentést készített, melyben rögzítette, hogy a felszámolási vagyon tárgyát 5 db kazán és fűtési pellet képezte, melyet a felszámoló értékesített. Felosztható vagyonként az értékét 9.963.600 forint összegben jelölte meg. Az új felszámoló a zárójelentésében rögzítette, hogy az alperes a pénzeszközök soron nyilvántartott 6.380 forint nyitó pénzeszközt az adóstól átvette, az 5 darab kazánt és fűtési pelletet 9.963.600 forintért értékesítette, mely összegből 1.048.092 forint összegben a felszámolási költséget rendezte. A fennmaradó 8.621.888 forint pénzeszközt nem bocsátotta az új felszámoló rendelkezésére. Az új felszámoló többször megkereste az alperest, aki arra hivatkozott, hogy a befolyt összeget az adóhatóság részére átutalta, aki ezt tagadta. Az alperes az állítását nem tudta igazolni.

A Fővárosi Törvényszék a 2020. július 26-án jogerőre emelkedett 18.Fpk.10735/2012/76. számú végzésében a felszámolási eljárást befejezte, és – egyebek mellett – a vagyonfelosztási javaslatot jóváhagyta. A volt felszámolóval szemben fennálló követelésből 8.417.328 forint összeget a NAV részére hitelezői igénye részbeni kielégítéseként adott át, aki azt továbbadta a Felperes1 képviselőjében eljáró felperes2-nek. A Felperes1 képviselőjében 2022. január 1. napjától a képviselő2 jár el.

[3] A felperes keresetében az alperes kötelezését kérte 8.417.328 forint és annak 2013. május 20. napjától számított kamata, valamint a perköltség megfizetésére.

A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 54. § (1) bekezdésére utalással állította, hogy az alperes nem a felszámolókra irányadó Számviteli törvény, valamint a 225/2000. (XII.19.) Korm. rendelet előírásainak megfelelően járt el, mert a vagyontárgyak értékesítéséből befolyt összeggel elszámolni nem tudott. Ezen összegből a hitelezői igények kielégítésre kerülhettek volna, ezért az alperesnek a jogellenesen okozott kárt a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 339. § (1) bekezdése szerint kell megfizetnie.

A felperes az alperesi ellenkérelemben előadottak kapcsán hivatkozott az alperes által készített átadó jelentésre, valamint az alperes és az új felszámoló közötti levelezés tartalmára. Ebből egyértelműen kiderül, hogy sem a hitelezők, sem az új felszámoló részére nem került átadásra az átadó mérlegben feltüntetett vagyon.

Kiemelte, hogy az alperesnél eljáró felszámolóbiztos jogviszonyának kezdete 2013. április 19. napja, míg törlésének időpontja 2016. június 18. napja. A 2016. június 17-én kelt átadó jelentés tartalmazta az értékesített eszközöket. Az alperes nem bizonyította, de még utalást sem tett arra, hogy az átadó jelentésben rögzített, a bíróság által jóváhagyott zárójelentésben megállapított vagyont mikor, hol értékesítette és a befolyt vételárral hogyan számolt el.

[4] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte.

Előadta, hogy az alperes tulajdonosa és ügyvezetője 2018. július 1. napjáig felszámoló biztos volt. Az alperest 2016. március 31. napján törölték a Felszámolók Névjegyzékéből, 2018. július 1. napján pedig ügyvezetőváltásra került sor.

Vitatta, hogy a rPtk. 339. § (1) bekezdésében foglalt törvényi feltételek vele szemben fennállnak és állította, hogy a jogszabályba foglalt kötelezettségének eleget tett. Kifejtette, az új felszámoló sem tudta, hogy történt-e vagyonerőértékesítés és kiemelte, hogy a jelen perből értesült a zárómérleg jóváhagyásáról, ezért azzal szemben kifogással élni nem tudott. Mindenben eleget tett a jogszabályi kötelezettségének az iratátadás körében felszámoló szervezetként, munkaviszony hiányában nem tartozik a felszámolóbiztos magatartásáért kártérítési felelősséggel. A felszámolóbiztos ellen büntetőeljárást kezdeményezett, mely eljárásban a felperesnek polgári jogi igényt kellett volna beterjesztenie.

[5] A törvényszék döntése indokolásában megállapította, hogy a kereset túlnyomórészt alapos.

Elsődlegesen azt rögzítette, hogy a felperes válaszirátát követően az alperes jogi képviselővel nem rendelkezett, és a bíróságnak a kötelező jogi képviseletre vonatkozó tájékoztatása és a jogkövetkezményekre történt figyelmeztetése után sem gondoskodott jogi képviseletről, ezért a válaszirátát követően benyújtott alperesi nyilatkozatokat a bíróság a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 74. §-a szerint, mint hatálytalant figyelembe venni nem tudta.

Az irányadó jogszabályi rendelkezések [a Cstv. 4. § (1) bek., 27/A. § (2) és (3) bek., 34. § (1) és (2) bek., valamint az 54. § (1) bekezdés] felhívását követően rögzítette, az adós vagyona, amellyel a felszámolási eljárás kezdő időpontjában rendelkezik, a felszámolási eljárás körébe tartozik. Ezzel kapcsolatos jognyilatkozatot csak a felszámoló tehet, akinek a nevében a felszámolóbiztos jár el, cselekedete a felszámoló magatartásának minősül. A felszámoló a felszámolás során az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható gondossággal köteles eljárni, a kötelezettségeinek megszegésével okozott kárért a polgári jogi felelősség szabályai szerint felel.

Az adott ügyben az alperes által 2017. július (helyesen: 2016. június) 17-én készített átadó jelentésből megállapítható a felszámolási vagyontárgya, valamint az, hogy ezt a vagyont az alperes értékesítette, így a felosztható vagyont az értékesített vagyonelemek árbevétele

képezte 9.963.000 forint összegben. Az alperes a felperes állításával szemben nem tudta bizonyítani, hogy a vételárat átutalta, a vagyontáradási kötelezettségének eleget tett. Az alperes megszegte jogszabályi kötelezettségét, amikor a felmentését követően többszöri felszólításra sem utalta át az adásvételből befolyt vételárat. Az adósnak a felszámolás irataiból kitűnően egyéb vagyona nem volt, a hitelező követelése a vételárból kerülhetett volna kielégítésre, azonban az nem került átadásra. Az alperes ezen magatartásával kárt okozott a felperesnek, mert a hitelezői igénye részben sem került kielégítésre, így az alperesi magatartás és a hitelezői igények kielégítésének megghiúsulása ok-okozati összefüggésben áll.

Az alperes a kárt a vagyontáradási kötelezettség elmulasztásával okozta, ezért a kamat kezdő időpontját a bíróság az alperes felszámoló tisztség alóli felmentésének időpontjában határozta meg a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:155. § (1) bekezdése alapján.

A perköltség megállapítása során a törvényszék értékelte, hogy az alperes teljes egészében pervesztes lett, így kötelezte az ügyvédi munkadíjból és a fizetési meghagyásos eljárás illetékéből is álló költségek megfizetésére.

[6] Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan pedig az ítélet hatályon kívül helyezését és a törvényszék új határozat hozatalára való utasítását kérte. Kérte továbbá a felperes perköltségben történő marasztalását, továbbá számára illetékfeljegyzési jog engedélyezését.

Jogorvoslati kérelme indokolásában – túlnyomórészt az elsőfokú eljárás során előterjesztett írásbeli ellenkérelmében foglaltakat megismételve – előadta, az új felszámoló az első, helyesen címzett és az arra jogosult személy által átvett küldeményét a felmentett felszámolónak csak 2018. február 13. napján küldte meg. Ennek ellenére a alperes³ az iratokat átadta a felszámoló részére, aki azonban azt nem vette át. Az iratanyag visszaérkezésével egyidőben a felszámoló feljelentést tett a felperesi jogelőd kérelmére, tehát a felperes tudott a felszámoló (helyesen: felszámolóbiztos) elleni büntetőeljárás kezdeményezéséről. A büntetőeljárás tárgyát a jelen eljárás kártérítési összege képezte. Az iratanyagot a nyomozóhatóság lefoglalta, de alperes az általa fénymásolt iratokat ismételtlen megküldte az új felszámolónak, aki azt már átvette.

Előadta, hogy a kereset alapját képező tőkéről tudomással nem bírt, arról csak a kereseti kérelemből értesült, ezért kérte a felszámolási záróvégzés részére történő megküldését, mely kérést a törvényszék nem teljesített.

Hangsúlyozta, hogy az iratátadás tekintetében eleget tett a jogszabályi kötelezettségének, míg az adósi vagyon esetleges át nem adása miatt a felmentett felszámolóbiztos ellen büntetőeljárás volt folyamatban, ami a felszámolóbiztos kötelezésével zárult. A polgári jogi igényt a büntetőeljárás keretében kellett volna bejelenteni, míg a zárómérleget ezen igény bejelentésével kellett volna előterjeszteni. A felszámolóbiztos munkaviszonya a felszámoló szervezet törlésével megszűnt, munkáltatói felelősséggel nem tartozik az alperes. Mindezek alapján a kár ok-okozati összefüggése nem állapítható meg.

A rPtk. 339. § felhívását követően hangsúlyozta, a kártérítési felelősség megállapításának feltétele a jogellenesség, a kár, az okozati összefüggés és a felróhatóság. E feltételek fennállását, továbbá a károsult kötelezettségének teljesítését a kárelhárítás, a kárenyhítés és a kármegelőzés körében a törvényszéknek vizsgálnia kellett volna. Álláspontja szerint az alperes a felmentését követően eleget tett a Cstv.-ben előírtaknak. Az iratokat a felszámoló csak azt követően vette át, hogy arról értesítette az alperes, illetve a nyomozóhatóság. Utalt arra is, hogy felperes kérésére a felszámoló feljelentést tett a felmentett felszámoló (helyesen: felszámolóbiztos) ellen.

Úgy vélte, a károsult elmulasztotta bizonyítani a jogellenességet, a kárt, továbbá az összefüggést a kár és a károkozó magatartás között. Felhívta a Cstv. 33/A. § (1) bekezdését, hangsúlyozva, hogy e keresettel a felperes csak megállapítást kérhet, és mely kapcsán a felperest terheli a bizonyítási kötelezettség.

Az alperes hitelt érdemlően bizonyította, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben tőle elvárható volt. Olyan magatartást tanúsított, amely a felszámolási eljárás során tőle elvárható, nem tanúsított olyat, amely alapján a kár bekövetkezett. Nem követett el sem gondatlanságot, sem vétkes szándékosságot. Mindent megtett annak érdekében, hogy a felszámolás befejezhető legyen. Büntető feljelentést tett a volt felszámolóbiztossal szemben, amelyről a felperesi jogelőd tudomással bírt, a felszámolónak pedig polgári jogi igényt kellett volna érvényesíteni.

Hangsúlyozta, az alperes, mint felszámolószervezet mindenben eleget tett a jogszabályi kötelezettségének, munkaviszony hiányában pedig nem tartozik a felszámolóbiztos magatartásáért kártérítési felelősséggel. Fentiek alapján az alperes legitimációja azért nem áll fenn, mert a peres eljárást a felmentett felszámolóbiztos ellen kellett volna megindítani, amennyiben a büntetőeljárás keretében a polgári jogi igényét megfelelően előterjeszti. Erről mind a felperes, mind a felszámoló tudott a felszámolási zárójelentés előterjesztésekor. A fentiek alapján nem jött létre kötelmi jogviszony az alperes és a felperes között, mert azt a büntetőeljárás keretében hozott ítélet felülírta jogalapjában és összecszerűségében is.

Álláspontja szerint a kamat fizetését is helytelenül állapította meg a törvényszék tekintettel arra, hogy ha lenne kötelmi jogviszony, azt csak a záróvégzés jogerőre emelkedésétől lehetne számolni.

[7] A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

[8] Az ítéltábla a fellebbezést tárgyalás tartására irányuló kérelem hiányában a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[9] A fellebbezés – az alábbiak szerint – alaptalan.

[10] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és helytálló az abból levont jogkövetkeztetése is. A fellebbezésben felhozottak nem adnak alapot az elsőfokú ítélet megváltoztatására, illetve hatályon kívül helyezésére. Az ítéltábla egyetért a törvényszék döntésével, és annak indokaival, azt megismételni nem kívánja, azonban az indokolást az alkalmazandó jogszabály megjelölése tekintetében az alábbiak szerint pontosítja.

[11] Az adott ügyben a felperes az alperes felelősségének a megállapítását a Cstv. 54. § (1) bekezdésére alapítva terjesztette elő – hivatkozva a rPtk. 339. § (1) bekezdésében foglalt felelősségi szabályra is –, állítva, hogy az alperes azzal a magatartásával, hogy az adós vagyonát nem adta át a felmentését követően az új felszámolónak, megghiúsította a hitelezői igénye kielégítését, mellyel kárt okozott. Mivel pedig az alperes az eljárás folyamán az adósi vagyon értékesítéséből származó bevétel felperes részére történő megfizetését, vagy a kijelölt új felszámoló részére történő átutalását bizonyítani nem tudta, így nem tévedett a törvényszék, amikor az alperes felelősségét a felperesi keresetben megjelölt összeg erejéig megállapította.

[12] Az alperes jogorvoslati kérelmében a felelősség alóli mentesülés körében tévesen hivatkozott arra, hogy felszámolóként eleget tett a törvényi kötelezettségeinek az iratátadás tekintetében, illetve mindent megtett az eljárás befejezhetősége érdekében, ugyanis a felperes által állított kötelezettségszegés nem a hivatkozott magatartás, hanem a vagyonátadás hiánya volt, melynek megtörténtét maga sem állította.

[13] Az alperes állította továbbá azt is, hogy a törvényszék nem vizsgálta a felelősségi tényállási elemek fennállását, illetve a károsult felperes kérelhárító, kárenyhítő magatartását, mely hivatkozás szintén nem alapos.

[14] A Cstv. 54. § (1) bekezdése értelmében a felszámoló a felszámolás során az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható gondossággal köteles eljárni. Kötelezettségeinek megszegésével okozott kárért a polgári jogi felelősség szabályai szerint felel. A felszámoló felelőssége az adósnak a felszámolás kezdő időpontjában meglévő –, illetve a felszámolás alatt szerzett – vagyonával [4. § (1) bekezdés] összefüggésben áll fenn.

[15] A fenti törvényi rendelkezésből következően a felszámoló a rá vonatkozó szabályok szerint köteles eljárni, míg a kötelezettségszegéséből eredő kárért való felelősségét a Ptk. szabályai szerint kell megítélni. Ennek kapcsán a felperes keresetében – a károsodás bekövetkezésének idejére vonatkozó jogi álláspontja folytán – a rPtk. 339. § (1) bekezdését hívta fel, mely jogszabályhely alkalmazhatóságát maga az alperes sem kifogásolta.

Az elsőfokú ítélet indokolása polgári jogi felelősségi szabály megjelölést nem tartalmaz, nem tér ki az általa alkalmazott Ptk. szabályra, azonban a rendelkezésre álló adatok alapján adott esetben a felperes által felhívott időállapotú felelősségi szabály nem irányadó.

[16] Nem vitásan, az alperes által képviselt adós társaság felszámolásának kezdő időpontja 2013. április 19. napja, mely időpontban, illetve a felperes által a kár bekövetkezésének napjaként megjelölt 2013. május 19-én még az rPtk. szabályai voltak irányadók. A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény (új Ptké) 54. § értelmében a Ptk. (vagyis az új Ptk.) szerződésen kívül okozott kárért való felelősségre, valamint a kártalanításra vonatkozó rendelkezéseit a hatálybalépését követően tanúsított károkozó magatartás – ideértve a mulasztást is – esetén kell alkalmazni. Ebből következően a 2014. március 15. napját követően okozott kárért való felelősségre már az új Ptk.6:519 §-ának a rendelkezései az irányadók.

[17] Mivel pedig a törvényszék a károkozó alperesi magatartást, az adósi vagyonnal történő elszámolás hiányát, a felperesi kérelemben írtakkal szemben későbbi időpontban, 2014. március 15. napját követő időben látta megvalósultnak, így adott eljárásban már az új Ptk. szabályai az irányadók.

Megjegyzzi a másodfokú bíróság, a rPtk. 339. § (1) bekezdésének kártérítési szabálya, illetve az új Ptk. 6:519. §-ának felelősségi szabálya lényegében azonos: a jogellenesség, a kár és a kettő közötti okozati összefüggés fennállása továbbra is tényállási elem. Ebből következően a fenti tényállási elemek vizsgálata esetén önmagában az alkalmazott konkrét jogszabályhely megjelölésének hiánya nem hat ki a döntés érdemére.

[18] Mivel pedig adott esetben a törvényszék a fellebbezési hivatkozásával szemben vizsgálta a polgári jogi felelősség egyes tényállási elemeinek megvalósulását, melyre vonatkozó álláspontját a döntés indokolásának [14] pontjában részletezte, így téves a bizonyítottság hiányára való hivatkozás. A törvényszék részletesen ismertette az alperes, mint felszámoló kötelezettségszegését, és jogellenes magatartásként értékelte az adósi vagyonnal történő elszámolás hiányát. Ennek következtében a hitelező 8.417.328 forint összegű hitelezői igénye nem térült meg, vagyis a felperesnek ilyen összegű kára keletkezett, így tévesen állította az alperes, hogy a felelőssége alapjául szolgáló tényállási elemek nem állnak fenn.

Megjegyzzi a másodfokú bíróság azt is, hogy maga az alperes sem jelölt meg olyan felperesi magatartást, amelyet a felperes elmulasztott a kárelhárítás, kárenyhítés, megelőzés körében, míg a mentesülés körében a felróhatóság hiányát nem bizonyította, pusztán általánosságban hivatkozott arra, hogy úgy járt el, ahogy az tőle az adott helyzetben elvárható volt.

[19] Téves az a hivatkozása is, mely szerint a vagyonátadás elmulasztása a felszámolóbiztosnak róható fel, így vele szemben kellett volna a büntetőeljárás keretében a polgári jogi igényt érvényesíteni.

E körben az ítéltábla kiemeli, a felszámolási eljárásban a bíróság felszámolóként felszámoló szervezetet rendel ki, aki az adós felszámolásának a lefolytatására felszámolóbiztost jelöl ki. A felszámolóbiztos tevékenységéért a felszámoló szervezet tartozik felelősséggel mind a bíróság, mind a hitelezők felé, mely kapcsán nem bír jelentőséggel, hogy a felszámolószervezetet az illetékes hatóság időközben törölte a nyilvántartásból. A felszámolószervezetnek – egyebek mellett – elszámlási kötelezettsége áll fenn felmentése esetén a Cstv. 27/A. § (11) bekezdése alapján az új felszámoló felé, így önmagában a nyilvántartásból való törlés nem eredményezheti a felelősség alóli mentesülést. A kifejtettek alapján így téves az a hivatkozás, mely szerint a felszámolóbiztos ellen folyamatban volt büntető perben kellett volna polgári jogi igényként érvényesíteni a kártérítési igényt.

[20] Nem hivatkozhat alappal az alperes a perbeli legitimációja hiányára azért sem, mert a Cstv. 54. §-ban foglaltak és a kifejtettek alapján a jelen pert a felperesnek nem a felszámolóbiztos ellen, hanem a felszámoló szervezettel szemben kellett megindítania. Ez következik mindezek túl abból is, hogy a Fővárosi Törvényszék a felszámolási eljárást befejező és a vagyonfelosztási javaslatot jóváhagyó 18.Fpk.10.735/2012/76. számú végzésében a felmentett felszámolóval szemben fennálló követelést adta át a felperes hitelezőnek a hitelezői igénye kielégítésének erejéig.

[21] Az alperes a fellebbezésében hivatkozott arra is, hogy a törvényszék a kamatfizetés kezdő időpontját és ezáltal lényegében a kár bekövetkeztét is helytelenül állapította meg, mivel azt az egyéb törvényi feltételek fennállása esetén is csak a felszámolási eljárást befejező végzés jogerőre emelkedésétől lehetne számolni. Ez a hivatkozás szintén nem alapos.

A felmentett felszámoló vagyonátadási kötelezettsége, illetve ennek elmulasztása miatti felelőssége nem a felszámolási eljárást befejező határozat jogerőre emelkedésekor, hanem abban az időpontban következett be, amikor a törvényszék e tisztségéből a felszámolási eljárás során felmentette. Ettől az időponttól terhelte ugyanis az alperest az a kötelezettség a Cstv. 27/A. § (11) bekezdése alapján, hogy a felszámolás alatt álló adós társaság vagyonát haladéktalanul az új felszámoló részére átadja. Ezért nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a kár bekövetkeztét és ezáltal a kamatfizetés kezdő időpontját 2016. szeptember 8. napján, az alperest felmentő döntés jogerőre emelkedésének napján jelölte meg, mely alapul szolgál az új Ptk. felelősségi szabályainak az alkalmazására is.

[22] A fentiek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján – az alkalmazandó jogszabály pontos megjelölésének feltüntetésével – helybenhagyta.

[23] A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján az eredménytelenül fellebbező fél maga viseli a másodfokú eljárásban keletkezett költségeit. Megfizetni tartozik ezért a számára engedélyezett részleges személyes költségfeljegyzési jog

folytán le nem rótt, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. § (1) bekezdése alapján számított fellebbezési eljárási illetéket.

[24] Az ítéltábla tájékoztatja az alperest, hogy az illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII.27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

Budapest, 2023. március 9.

Dr. Czifra Veronika Spiegelbergerné dr. Pofonka Mariann dr. Horváth Andrea
a tanács elnöke, előadó bíró bíró